

C'est la vie

Yvonne had samen met haar echtgenoot haar verlof op Ibiza doorgebracht. De laatste dag maakten ze kennis met Tony, een Amerikaan die in Brussel woont. In de vertrekhall stonden ze met hun drieën aan te schuiven om de bagage in te checken. Enkele meters vòòr hen stond een hysterische dame met een opvallend kapsel. Tony zei: “She has a head like a splashed coconut”, en ze kregen alle drie de slappe lach. In de aankomsthall zocht Yvonne meteen een goede plek aan de bagagering terwijl Tony en haar man wat verderop bleven praten. Plots merkte Yvonne dat ze achter de ‘coconut’ dame stond en om dit toeval te ‘delen’ gooide ze een glimlach naar beide mannen, maar net op dat moment draaide haar echtgenoot z'n hoofd even weg en alleen Tony ving haar glimlach op. Even later namen ze afscheid van hem.

Enkele dagen later belde Tony haar op. Yvonne was wat verrast: eigenlijk was hun ontmoeting niet van die aard dat ze elkaar nog zouden terugzien, laat staan al zo snel opnieuw contact zoeken.

Hij stelde voor elkaar nog eens te zien en het motief was duidelijk ver gezocht: hij wou haar professioneel advies – ze was kunsthistorica – over een schilderij dat hij ooit geërfd had en dat hij zogezegd overwoog te verkopen.

Al had ze eigenlijk geen enkele behoefte hem terug te zien, ze vond hem niet onsympathiek en bedacht dat hij het als buitenlandse single in een grootstad als Brussel wellicht niet zo makkelijk had. En omdat ze die moed van hem om zijn isolement te doorbreken wou bekrachtigen, reageerde Yvonne enthousiaster dan ze zich eigenlijk voelde.

Vanaf dan liepen hun ontmoetingen, want al snel volgden er meerdere, wat bevreemdend.

Het was haar duidelijk dat hij meer in haar zag dan zij in hem. Hij had merkkelijk de verwachting dat hun relatie intiemer zou kunnen worden en dat liet hij verstaan door de niet te miskennen opeenvolging van subtiele, maar niettemin duidelijk merkbare signalen. Zo raakte hij haar bijvoorbeeld tijdens een wandeling af en toe aan, beroerden aan tafel hun vingers of voeten mekaar ‘per toeval’, bleef hij haar langer dan gewoon in de ogen kijken. Telkens ging ze hier bewust niet op in .

Maar wat Yvonne vooral zo vreemd leek, was niet zozeer dat hij die initiatieven nam, maar vooral dat hij zo onthutst leek te reageren als zij ze niet beantwoorde. Alsof hij dat om één of andere reden wel had verwacht. Een verwachting die hem niet ingegeven werd door louter verlangen of hoop, maar die haar rechtvaardiging in haar gedrag moet hebben gehad, alsof zij hem op haar beurt niet mis te verstane signalen had gegeven die hem hadden aangezet tot zijn initiatieven. Steeds opnieuw gaf hij Yvonne de indruk alsof zijn toenaderingspogingen maar een *gevolg* waren, een reactie op iets dat ze zelf zou hebben uitgelokt. Alsof buiten haar weten tekens aan haar waren ontsnapt, tekstballonnetjes die boven haar hoofd hingen en waarin hij las: ‘ik heb het voor je, waag het maar dichterbij te komen, het is veilig, ik verwacht je, kom maar.’

Het verwarde haar, want er was geen haar op Yvonne's hoofd dat er ook maar aan had gedacht een signaal in die richting te geven, temeer ze hem nu eenmaal niet bepaald knap vond. Maar hoe leg je zoiets uit?

Bovendien was ze bang om hem te kwetsen, want ook al vond ze hem geen Adonis, Yvonne kreeg wel steeds meer sympathie voor hem. Meer nog, door de initiatieven die hij nam, vond ze hem intrigerend en in zekere zin ook aantrekkelijker: het dwingt bewondering en respect af als iemand zich zo kwetsbaar opstelt, vond Yvonne.

Terwijl ze wellicht nooit meer aan hem zou hebben gedacht na die laatste ontmoeting op de luchthaven, en slechts uit beleefde vriendelijkheid had ingestemd mekaar terug te zien, begon ze nu al snel uit te kijken naar een volgende afspraak. Met elke keer dat ze elkaar ontmoetten kwam Yvonne meer en meer in de ban van zijn moedige, in haar ogen nu haast ridderlijke hartstocht. Ze betrapte er zichzelf op dat ze in de tussenperiodes over hem begon te fantaseren, alsof zijn haast obsessievolle belangstelling bij Yvonne verborgen verlangens losweekte die ze eerder nooit had gekend.

Daarenboven kregen de ontmoetingen een dimensie van exclusiviteit en ‘geheime verbondenheid’: alles diende buiten het weten van haar echtgenoot om te gebeuren.

De eerste keer had Yvonne nog op het punt gestaan hem te zeggen dat ze een afspraak met Tony had. Er was in haar ogen overigens geen enkele reden om dat niet te doen, ze was immers niet verliefd op Tony en had ook niet de minste intentie om welke intimiteit dan ook met hem op te bouwen. Heeft de gelegenheid zich niet voorgedaan of hield iets haar tegen, ze wist het niet, maar in elk geval kon Yvonne het hem niet meer vertellen eens de ontmoetingen frequenter waren geworden. Meer nog, ze moest het stiekem doen of telkens een alibi verzinnen, wat al gauw leidde tot een sfeer van complicité tussen Tony en haar.

Maar het vreemdste van al was de verdere evolutie van wat zich tussen hen ontspoon, of beter, *niet* ontspoon. Net op het moment dat Yvonne zo gebiologeerd was geraakt door hem dat ze op het punt stond zijn signalen te beantwoorden, merkte ze verward op dat ze er niet meer waren: hij raakte haar nog amper aan, als zijn vingers of voeten de hare raakten trok hij ze meteen terug alsof het om een *echt* ‘ongelukje’ ging en de initiatieven om elkaar opnieuw te zien kwamen steeds vaker van haar dan van hem. Erger: Yvonne vond het steeds zo lang duren tot een volgende keer en moest zich bedwingen om hun afspraken niet te vervroegen met een smoesje. In de tussentijd betrapte ze er zichzelf erop dat ze aan het dagdromen ging over hem. Kortom: was ze dan al niet verliefd aan het worden, Yvonne kreeg het toch goed te pakken.

Het was in die periode dat hij haar op een dag met een zekere luchtigheid, alsof het iets betrof dat voorbij was, het volgende vertelde:

“Weet je, Yvonne, misschien zal je schrikken als ik je dit zeg, maar ik ben ooit heel erg gek op je geweest. Het begon allemaal op de luchthaven toen je de valiezen ging ophalen en je mij plots zo’n betekenisvolle glimlach toewierp. Ik was meteen in jouw ban. Tot dan had ik zeker een grote sympathie voor je gehad, maar ook niet meer dan dat. Maar je glimlach daar in Zaventem leek wel een lucifer die in een droge schuur werd gegooid, ik stond meteen in lichtelaaie. Ik voelde me plots verteerd worden door een enorme passie.” Tony pauzeerde even, wat haar aandacht verscherpte, wellicht precies datgene wat hij beoogde.

“Een passie die wederzijds was, zo dacht ik toen, en ik vond het zo vreemd dat je nadien niets meer van je liet horen. Toen ik het dan maar zelf deed, schrok ik van je afstandelijkheid.

Ik begreep het niet, wou het ook niet begrijpen: ons verlangen had me zo harmonieus geleken. Maar jij leek wat dat betreft wel van steen geworden en het werd me al gauw duidelijk dat ik geen wederkerigheid voor mijn gevoelens mocht verwachten.

Ik maakte mezelf wijs dat het met je echtgenoot te maken had en dat je bang was. Ik begon me geduldig en voorzichtig te gedragen in de hoop dat je de juiste manier zou vinden om mij een plaatsje te geven in je leven. Maar er kwamen geen tekens van verlangen terug en elke ontmoeting met je, hoe ik er ook naar uitkeek, was een bron van frustratie en verwarring.”

Tony keek naar zijn handen nu, en begon over zijn vingers te wrijven, alsof hij vuile plekjes wou verwijderen.

“Het werd een erg pijnlijke periode voor me en na een poosje ben ik mezelf gaan beschermen door je uit mijn hart te bannen.”

Hij onderbrak zijn zin om haar aan te kijken, alsof hij aan haar blik wou aflezen of ze hem juist begreep.

“Tenminste als passie, als obsessie.”

Hij keek weer naar de grond en alsof hij zich wilde excuseren ging hij met een licht enthousiasme – dat haar ontzettend ergerde – verder. “Weet je Yvonne, ik had dat nooit gedacht, maar eigenaardig genoeg slaagde ik erin. De passie vloog langzaam het raam uit en iets anders kwam in de plaats, een genegenheid, een vriendschap.” Het was onduidelijk of die laatste woorden als een bevestiging klonken, dan wel als een vraag. Plots nam hij haar beide handen vast en zei met een glimlach die straalde van lichtheid: “Eindelijk ben ik klaar om je vriend te kunnen zijn.”

Wat kon ze zeggen? Dat die glimlach in de luchthaven een ‘misverstand’ was, maar dat ze ziek werd van liefde in precies hetzelfde tempo dat hij van haar genas?

Die dag waren ze toevallig in een museum voor hedendaagse kunst en het was daar dat ze in de museumshop een gecommmercialiseerd uurwerkje van Ben zag. In plaats van de tijdsindeling had de

kunstenaar in cirkelvorm een zinnetje geschreven: c'est la vie. Ze kocht twee exemplaren, stelde de ene in op twaalf uur, de ander op vierentwintig uur. Ze leken dezelfde instelling te hebben, maar als het bij de ene ochtend was, was het bij de andere avond.

Yvonne hield er eentje voor haarzelf en gaf hem het andere.

Een afscheidscadeau wegens bad timing.

De Hoelahoep

Mijn lieve dame,

Waar ik naartoe ga, de stad van mijn congres, zijn de hoelahoepen in, heb ik me laten vertellen. Vergeef mij de frivoliteit, maar ik zal niet kunnen nalaten me de mooiste aan te schaffen. Alleen die is goed genoeg om u in mijn gedachten te omringen.

Mag ik u, weledele schoonheid van mijn hart, verzoeken precies om tien uur vanavond in deze hoelahoep te stappen die voor u klaar ligt in de garage. Op dat moment doe ik exact hetzelfde, maar dan in de mijne die ik me vandaag zal aanschaffen en op mijn hotelkamer zal inwijden. Zou u ook de goedheid willen hebben uw bevallig lichaam te sieren met dat prachtig rode kleed, dat uw goddelijke vormen zo weldadig accentueert? Ziehier mijn bescheiden voorstel om, ondanks de pijnlijke afstand die ons scheidt, alsnog het feest der zinnen enig soelaas te bieden. Met de handen om de hoelahoep sluiten we vanavond ter tien allebei even onze ogen en stellen ons zo levendig mogelijk voor dat de ander in onze hoelahoep stapt.

Van mijn kant uit gaat dat zo: Moeiteloos zal ik in mijn verbeelding mijn ogen laven aan de schittering van uw immer begeerde lichaam, zal mijn neus wellustig uw diepste geuren opsnuiven als een varken uit de Périgord de ultiemste truffel. En tenslotte zullen mijn handen zo uitzinnig zingen van zin in hun tastzin dat mijn oren, overrompeld en verzadigd, zich braaf en koest zullen houden als het betoverde hondje voor de grammofoon van His Masters Voice.

Van uw kant uit betwijfel ik sterk of mijn bescheiden persoon in staat is een evenredig zintuiglijk feest aan uw imaginatie te ontlokken, maar voor zelfs de kleinste gedachtenzucht aan uw nederige dienaar, zal een eeuwige dankbaarheid onzentwege nog te min wezen.

Van het ogenblik dat de ander imaginair plaats heeft genomen in onze reële hoelahoep, is het zaak om deze laatste via wulpse bekkenbewegingen aan het draaien te krijgen. In onze door vurig verlangen aangescherpte verbeelding gebeurt dit uiteraard met twee en is het van het grootste belang ons te concentreren op het simultaan verlopen van onze bekkendans, zodat deze opzwevende cadans ons optilt tot steeds extatischer vervoeringen en het hoogtepunt niet langer uitblijven kan, waarna de hoelahoep aan onze voeten valt als het rode doek na de voorstelling.

Je immer toegewijde,
Patrick.

Het stilste dichtste

De langste nacht die ik ooit met iemand heb gedeeld was met jou.

Je was niet van de mama, je was van mij.

En toen ze de navelstreng doorknipten, heeft men mij niet losgekoppeld van mijn moeder maar van jou.

Jij bent de verloren metgezel om wie ik treur wanneer een zweem van herinnering, als de lichtste geur van een subtiel parfum, mij overvalt en vertelt dat er ooit een *wij* was. Jij bent de bron van mijn saudade.

Om te kunnen leven heb ik jou moeten achterlaten.

Nooit heb ik nog naar je omgezien.

Ik heb je in de steek gelaten als een gevangene die, steunend op de schouders van zijn celgenoot, over de hoge muur springt en niet meer omkijkt .

Ik heb nimmer meer aan je gedacht, en toen ik het eindelijk deed, ontbrak me de moed om je te leren kennen.

Ik heb mijn moeder niet over je aangesproken. Zij heeft je nochtans goed gekend.

En ik ben ook niet naar de dokter toe gestapt die ons uit de nacht heeft gehaald, om hem te vragen hoe je eruit zag, of alles wel in orde met je was en of hij lief en geduldig met je is geweest.

Ik ben zelf vroedvrouw nu, en ik zie dagelijks hoe achteloos en bruto sommige artsen je behandelen.

Je wordt een plastic vuilzak ingegooid en verbrand, behalve wanneer je kan renderen voor de cosmetische industrie.

Ik ken een arts waarmee ik soms hoor samen te werken, die jou niet eens de tijd laat om op een natuurlijke wijze naar de wereld toe te komen. Die tien minuten duren hem veel te lang, dus ploft hij zijn onderarm in de opening van de mama, krabt je rondom los en trekt je naar buiten als een konijn uit zijn hol.

Al die maanden dat ik aan het worden was, heb je me gevoed met wat ik nodig had om te kunnen groeien en heb je mijn afval steeds zonder morren liefdevol verwijderd.

Je hebt me beschermd tegen giftige stoffen en afstoting, zeker als de genetische code van de mama niet compatibel was met die van mij.

Maar vooral: je hebt me zo warm en stil en nimmer aflatend gezelschap gehouden tijdens mijn meest mysterieuze, kwetsbaarste reis.

Niemand heeft jou ooit op passende wijze bedankt.

Van het moment dat ik naar buiten kwam, moest jij meteen verdwijnen. Taak vervuld.

Men had je, zoals in sommige culturen, tenminste een plaats kunnen geven in die nieuwe buitenwereld. Ze hadden jou onder een jonge appelboom of een rozenstruik moeten planten, dan kon ik 's zomers de appels zien groeien en 's winters jouw kleurige bottels zien schitteren als een herinnering aan ons gezamenlijk oceanisch verblijf.

In andere tijden en streken bleef je een voorname, ja zelfs exclusieve taak behouden in het leven van de man of vrouw die dank zij jou aan het groeien was gegaan. Bij de Egyptenaren werd je met windels vastgemaakt achter op het hoofd van de farao of in Afrika word je vermalen en dragen fiere krijgers je in een grisgris op hun borst.

En als boeddhisten geloven dat ook jij reïncarneert, dan bekeer ik me resoluut tot deze meest troostende aller overtuigingen.

Je verdween zoals je altijd hebt bestaan: stil, discreet, ongezien.

Ogenscheinlijk zonder sporen achter te laten, maar dat klopt niet. Je hebt een onnoembaar gemis achtergelaten, een gat in een gat.

Ik heb je zo gemist, zonder ooit te weten dat jij het was die ik miste.

Ik heb je als peuter gezocht in mama's borst, maar daar werd ik gek van: in tegenstelling tot jou bleef die nooit waar ze was en kwam en ging ze zonder dat ik daar greep op had.

Ik vond je bijna terug in mijn duim als ik die in mijn mond stopte en hard zoog, maar dan kreeg ik telkens een tik.

Ik heb je, als Linus uit de Peanuts, gezocht in mijn dekentje en veel later, als puber met LDVD, in het kussentje dat ik tegen mijn buik drukte.

Maar degene die het dichtst onze verloren gemeenzaamheid benaderde was mijn knuffel. Want jij bent de knuffel geweest van mijn langste nacht, niet om gepakt te worden, maar om er te zijn, zoals knuffels later ook altijd 's nachts ergens in dat bed moeten zijn, niet als geliefde, maar als bondgenoot in het zwarte gat.

Ooit meende ik je gezien te hebben op een schilderij in een reportage over Frida Kahlo, vluchtig, zoals je iemand die je zeker nooit eerder hebt gezien toch herkent achter het raampje van een veel te snel voorbijrijdende toeristenbus.

Deze brief is mijn hand die naar je wuift, jij, mijn placenta, het stilste dichtste dat ik ooit heb gekend.

Je Ruth

Een tapijt van gemeenzaamheid

“Comme d’habitude”, zegt ze tegen de kelner nadat ze zich uit zijn omhelzing laat wegglijden als een worstje uit een hot dog.

”Et après on se marie, d’accord ?”, lacht hij en kijkt haar schalks in de ogen.

“Bien sûr, Momo”, zegt Simone, maar haar blik fixeert zich op de oceaan. Nu weet hij dat hij haar moet laten en bestelt zonder nog na te vragen de vissoep, de duif met erwten en het karafje rosé.

Zijn vraag maakt deel uit van hun vertrouwd begroetingsritueel en hij weet dat er als antwoord altijd twee mogelijkheden zijn. Ofwel antwoordt ze schalks: “Dans une vieille casserole ont fait la meilleure soupe!”, en dan weet hij dat ze het licht en grappig wil houden die avond. Als ze daarentegen zegt: “Bien sûr, Momo.”, dan is die avond haar verdriet buiten zijn oevers getreden.

Simone neemt altijd hetzelfde tafeltje op het balkonterras. Het hangt een beetje boven de zeelijn, zodat het lijkt alsof je op een boot zit met het water onder en voor je. Een oceaan die haar soms kalmeert (mensen denken vaak: troost, maar nee, ze begrijpen het niet: niets troost), maar soms ook wenkt, vooral als de avond gevallen is en de zee een donkere grot wordt. Een grot die jou verwacht, en waar je inloopt, en doorloopt, zoals die Engelse schrijfster waarvan ze de naam niet meer weet, alsmaar verder, tot ze je opneemt en alles eindelijk weer is als voor het grote begin.

Als ze die beelden heeft, dan trekt Simone in haar fantasie een handrem op, en meestal bestelt Momo dan een ‘petit taxi’, zonder dat ze erom heeft gevraagd. Hij leest haar, zoals peuters steeds opnieuw hetzelfde kinderboekje lezen: je kent elk plaatje dat komt, en toch blijf je altijd even betrokken.

Andere avonden, als ze zich beter voelt, wandelt ze alleen terug langs de kust van Essaouira tot aan de villa. Sinds Jamal’s vader overleden is hebben ze er een exclusief hotel van gemaakt. Zelf heeft ze een bescheiden kamer die uitgeeft op de tuin. Meteen na Patrice’s dood had Jamal, zijn boezemvriend met wie hij in Brussel had gestudeerd en die vaak bij haar over de vloer kwam, er op aangedrongen dat ze zou komen. Maar het heeft een half jaar geduurd eer haar lichaam de reis aankon. De plotse zelfmoord van haar zoon was van een ondraaglijke fysische pijn geweest.

De dag dat Jamal het haar was komen zeggen al kon hij geen woord over zijn trillende lippen krijgen was er een razend virus in haar lijf ontaard, dat zich uitzinnig muteerde en in een paar dagen tijd haar vitale functies had lamgelegd: ze kon letterlijk niets meer. Specialisten werden erbij geroepen maar stonden machteloos, en uiteindelijk verwees de bevriende huisarts haar naar een psychoanalist: het verdriet moest eruit worden gepraat, zei hij. Drie maanden lang ging ze twee keer per week, maar het had precies het omgekeerde effect: hoe meer ze tegen die man praatte, hoe meer verdriet er bij haar naar binnen sloop.

Heel geleidelijk aan ontwikkelde zich een fijne, maar diepe rimpel in haar gezicht, als de sporen van een parasiet op een afgevallen blad in de vroege herfst.

Op een dag is Jamal haar in Brussel komen halen. “Je moet naar ons in Marokko komen en met mij over hem blijven praten”, had hij gezegd, en ze wist dat hij gelijk had. De eerste keer verbleef Simone drie maanden in zijn hotel, gratis uiteraard, daar stond hij op. Ze maakte deel uit van het gezinsleven, at meestal met hen en bracht veel momenten met Jamal door. Ze maakten lange wandelingen langs de stranden, door de soeks of in de heuvels. Vooral in het begin werd er haast dagelijks over Patrice gesproken, de volgende keren toen ze kwam meer sporadisch. Maar terwijl de gesprekken met de psychoanalist haar moedelozer maakten, brachten deze met Jamal haar verlichting. Het verschil was: tegen de therapeut praatte ze alleen maar, met Jamal *deelde* ze iets: een gemeenschappelijke liefde. Haar zoon was jarenlang Jamal’s beste vriend geweest, spitsbroeders, en hun nauwe band werd nog versterkt door Jamal’s Arabische cultuur, waarin mannen op een meer intieme en genegen manier met elkaar omgaan dan in het Westen. Dat zag ze hier ook elke dag: mannen die gearmd over straat liepen, elkaar teder omhelsden en gevoelsmatig zeer betrokken leken.

Het tweede verschil is dat ze zich bij de psychoanalist nooit van de indruk heeft kunnen ontdoen dat het praten over Patrice een middel was om hem uiteindelijk te kunnen loslaten, terwijl ze dat juist niet wou. Dat was wat de therapeut wou, zij niet. Dat haar rouwen uiteindelijk niet overging, was hem een doorn in het oog, maar voor haar was het een teken van haar liefde voor haar zoon. Het verdriet en de pijn konden voor Simone nooit verdwijnen, omdat haar liefde onmogelijk kon verdwijnen.

Met Jamal deed ze niets anders dan herinneringen ophalen, om zo Patrice een plaats te blijven geven in hun leven. Hier moest hij niet weg.

In België kreeg ze na enkele maanden ook van haar omgeving steeds vaker de bemerking dat ze ‘hem moest loslaten’, ‘verder moest gaan’ en voelde ze steeds meer de verstikkende verwachting dat ze het geleidelijk aan niet meer over haar overleden zoon zou hebben. ‘Voor het gemak van iedereen.’

Hier echter, hoefde hij niet ‘verwerkt’ te zijn, hoefde het leven niet ‘zonder hem voort te kunnen’. Integendeel, hier leefde hij op in elke anekdote of herinnering, ook al was het intussen al meer dan twee jaar geleden dat hij zich ophing. “Op Patrice”, zegt Jamal nog elke keer opnieuw als ze op het terrasje van het Italiaanse ijssalon op de Place Prince Moulay bananenijs bestelden, omdat het zijn lievelingsparfum was.

In het begin had Jamal haar getoond waar hij samen met Patrice regelmatig kwam als die op bezoek was: de luidruchtige visstalletjes aan de haven waar ze ’s middags kwamen eten, de lange wandelingen naar het dorpje Diabat waar ze hun muntthee dronken in een cafépension en waar de muren vol hingen met foto’s van Jimi Hendrickx, omdat die daar in de hippiejaren had verbleven. Hij toonde haar de tapijtenhandels in de medina waar Patrice inkopen deed voor zijn handeltje in Brussel en de terrasjes waar ze urenlang palaverden. Na enkele weken vertrok ze dan weer naar Brussel, maar telkens als ze na een paar maanden terug kwam, moest hij het allemaal opnieuw vertellen, alsof het de eerste keer was, en hij deed dat met de grootste overgave. Zo belangrijk als het voor hem was om te vertellen over zijn beste vriend, zo belangrijk was het voor haar om te horen over haar enig kind.

Na enkele jaren vielen de woorden geleidelijk weg, zoals bij oude koppeltjes, maar ze deden nog steeds diezelfde plekken aan en in de stilte van hun gemeenschappelijk herinneren knoopte Patrice een tapijt van gemeenzaamheid.

De nooit eindigende kaka

Het was Gusje nooit eerder overkomen.

Nochtans moet hij een voorgevoel langs achter hebben gehad, want hij nam vier stripverhalen mee naar het toilet. Zijn onbewuste wist dus toen misschien al iets dat zijn bewuste pas veel later zou merken: dit toilet zou hij niet snel verlaten.

Gusje ging zitten met een Jommeke en verdeelde zijn aandacht afwisselend tussen zijn darmen en de strip: een beetje drukken, een beetje lezen en dat ging zo maar door tot een lichte kriebeling in zijn onderbuik hem vertelde dat er wat op komst was.

Gusje drukte even door, maar het worstje, het was gelukkig een vlot en een fijntje, wou niet stoppen. Stomverbaasd legde Gusje zijn strip neer en perste nogmaals flink opdat alles er nu meteen uit zou zijn, dan kon hij verder lezen. Maar neen, het *bleef* komen. Niet dat het onaangenaam was, want hij voelde zich opgeluchter met elke centimeter die er uit kwam (en straks moeten we al gaan zeggen: met elke *meter* die er uit kwam, maar dat mag ik eigenlijk nu nog niet verklappen). Gusje begreep er niets van, maar omdat het geen pijn deed maar wel erg traag ging, nam hij terug zijn Jommeke op de schoot en las verder. Het was een leuk boek en zijn ogen vlogen over de pagina's.

Ondertussen was er nog iets anders dat vloog: de kaka. Die dook de W.C. pot in, de buis door, naar de septische put, vandaar de stadsriolering in, eerst langs de buitenwijken (want Gusje woonde aan de rand van de stad) en dan door de grote buizen van de stadsriolering op weg naar ...

Zo ver raakte hij echter niet. In Zevergem waren ze met rioleringswerken bezig want een overstroming had een breuk veroorzaakt en alles stroomde in alle richtingen. Gusjes kaka was echter niet van de domste en zocht, ter beschutting, meteen een nieuwe buis op. Helaas, hij kwam in de gasleiding terecht. Dat gaf ontploffingetjes, net scheetjes. Nu zijn kaka's wel gewoon aan wat scheetjes, maar deze bleken echt wel gevaarlijker dan die van mensenbillen, dus trok Gusjes kaka zich snel terug en ging op zoek naar nieuwe wegen. De avonturen die daar het gevolg van waren, en ze zijn niet min, vertel ik later wel, maar nu moeten we dringend terug naar Gusje, want die moet naar school.

Mama had al wel vier keer geroepen dat het de hoogste tijd was en stormde nu het toilet binnen. *Nu ben ik het beu*, zei ze, en wou Gusje van de pot trekken, maar dan zag ze tot haar ontzetting dat hij inderdaad nog niet klaar was. *Zie je nu wel!*, riep Gusje uit. *Mijn God!*, zei zijn moeder, en ze sloeg de armen in de lucht: *waarom kan dat kind nu eens nooit normaal doen?*

Ze zuchtte en deed de deur dicht.

Gusje glimlachte triomfantelijk en nam een nieuwe strip, want hij voelde ook wel dat het nog een tijdje kon duren. Intussen belde moeder de huisarts, maar die verwees haar – bij gebrek aan ervaring met dit soort gevallen – naar de brandweer door. Daar zeiden ze hetzelfde en verwezen ze haar door naar de rioleringsdienst, maar die zaten met z'n allen in Zevergem.

Intussen was Gusjes kaka langs de dijkbreuk de Schelde ingezwommen. Dat was wel even moeilijk, want hij moest stroomopwaarts. Als een paling zwom hij langs de vissen en algen, tot het water plots wilder werd. Het was een motorboot die langs voer. Ik wou dat ik zwembandjes had, dacht Gusjes kaka nog, maar dat zou echt geen zicht zijn.

Intussen waren de eerste journalisten aangekomen. Zijn mama had het aan de kruidenier verteld, toen ze vlug even boodschappen ging doen en een kwartier later stond er al iemand van Het Goorste Nieuws aan de voordeur. *Of het waar was?* Mama knikte, en de man schreef een heel verhaal. Ondertussen was het middag geworden en had Gusje honger gekregen. Mama bracht hem een bord spaghetti met, voor de gelegenheid, extra veel saus. Het toilet gaf uit op een buitenmuur aan de straatkant, en er was een raampje in die muur gebouwd, met tralietjes ervoor om de dieven buiten te houden. Dat raampje was nu het gesprekskanaal bij uitstek geworden tussen Gusje en de buitenwereld. Het deed zo'n beetje denken aan een

spreekstoel in de kerk: mensen schoven langs de buitenkant aan om met Gusje, die de hele tijd op zijn gemak bleef zitten, een praatje te maken en moesten zich daarbij een beetje bukken om met hun gezicht op de hoogte van het venstertje te komen.

Nu stond er een journalist van VT6 aan de andere kant van het raampje, die vroeg of Gusje even recht kon staan, zodat de cameraploeg hem filmen kon, maar dat vond Gusje, gegeven de omstandigheden, een ongepaste vraag.

Via de Schelde was die fameuze kaka nu toch in zee terechtgekomen, en langs de reddingsloep het ruim van een internationaal vrachtschip binnen geslopen, waar hij zich, moe van al het zwemmen, tussen de containers kronkelde en meteen in slaap viel.

En hoe dat kan, vraag het me niet, maar van zodra de kaka sliep, stopte hij met groeien.

Dat merkte ook Gusje.

Het vrachtschip deed Afrika aan en – zoals Vasco da Gama in 1497 – via de Kaap van de Goede Hoop ook Azië, maar daar merkte de kaka niets van, zo vast sliep hij.

Gusje veegde heel voorzichtig zijn poep af, want je wist maar nooit dat bij de minste prikkeling alles herbegon, en stond voorzichtig op.

Net toen hij doorspoelde ging met een verschrikkelijk lawaai een wekker af, alsof die in de spoelbak verborgen zat.

O nee, dacht Gusje, de kaka gaat wakker schieten.

Het duurde een hele poos voor de woorden van zijn moeder tot hem doordrongen: “Genoeg gedroomd jongeman, het is de hoogste tijd. Snel kleren aan, ontbijten, tanden poetsen en dan even naar toilet!”

Flauwvallen

Ik zou zo graag eens flauwvallen, dacht Tina, maar hoe doe je dat. Ze vroeg het aan de juffrouw, maar die zei dat je dat niet kon willen, dat het je overkwam zonder dat je daar iets kon aan doen.

Mama zei wel dat je kon proberen zo lang je adem in te houden tot je door gebrek aan zuurstof flauw viel. Tina had het even geprobeerd maar haar mond had vals gespeeld en was terug beginnen ademen zonder dat Tina daar al toelating voor gegeven had.

Ze heeft het ook aan haar papa gevraagd, die arts is, en volgens hem waren het waren allemaal zieke mensen die flauw vielen.

Wat een boffers! Dat was niet fair, vond ze, gezonde mensen hebben toch ook wel het recht om eens te mogen flauwvallen.

Toen plaatste ze een aankondiging in de krant, bij *zoekertjes*.

Drie dagen later kreeg ze een brief in de bus, van een flauwvalexpert. Die kon flauwvallen van de honger of van teveel te eten, van schaamte of van schrik, heimwee of razernij. Hij kon flauwvallen op de bus, in vliegtuigen en grote menigten, op de trap en in de lift, op plechtige communiefeesten en nieuwjaarsrecepties, begrafenissen en vakbondsvergaderingen.

Tina was wild enthousiast: die man zou het haar zeker leren! Ze schreef meteen een heel vriendelijke brief, met veel complimentjes (*wat heeft u toch een indrukwekkend flauwvalrepertoire, u bent vast de grootste flauwvaller van WestEuropa en Omliggende*) en uiteindelijk de cruciale vraag: of ze in de leer mocht komen.

Elke dag als ze van school kwam, rende ze meteen naar de brievenbus. Maar helaas, er kwam geen brief terug. Tina was ontroostbaar. Tien dagen later lag er toch een brief voor haar. Het was een brief van de echtgenote van de flauwvalexpert. Ze schreef dat hij onlangs was flauwgevallen en niet meer tot bewustzijn was gekomen. Hij was nu voor altijd in flauwvalland, en daarom kon hij haar brief niet beantwoorden. "O nee!" riep Tina, en toen viel ze flauw.